

ret overvejet, og Overvejelserne have ført til, at Manden ikke kunde faa Understøttelse.

Det var for øvrigt ønskeligt at faa at vide, hvad det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen) sigter til, naar han siger, at den nuværende Finansminister ogsaa er inde i saadanne Underhandlinger og stiltiende Aftaler, som han sagde, at den tidligere Finansminister havde ført med ham. Den tidligere Finansminister har i alt Fald ikke overfor Udvalget og heller ikke overfor mig sagt, at han vilde give Manden noget, men at det skulde undersøges, om han mulig kunde faa en lille Understøttelse for, hvad han havde gjort for Skyttesagen. Da det har vist sig, at der ikke er noget herom, synes jeg, det ikke var værd at tage Sagen op igen i Aar.

Christian Rasmussen: Jeg skal straks sige til det ærede Medlem, der nu havde Ordet, at jeg har ikke i min Udtalelse sigtet til, at den nuværende Finansminister som Minister skulde have truffet Aftaler af lignende Art som den, der her er Tale om, at den forrige Finansminister har truffet. Det har jeg ikke tænkt paa, og det tror jeg heller ikke, han har gjort. Jeg har kun udtalt — og det er der vist mange andre Medlemmer, som ere meget godt kendte med, det nytter det ikke at nægte —, at der under Tiden træffes Aftaler, som ere bindende, og som man betragter som bindende. Men maa jeg spørge det ærede Medlem: Hvis nu Finansminister Brun var bleven siddende som Finansminister og han saa, hvad jeg anser for ganske rimeligt og vistnok utvivlsomt, havde udbetalt den paagældende de 500 Kr., vilde saa det ærede Medlem staa op og protestere derimod? Det tror jeg ikke paa. Nej, jeg tror, at det ærede Medlem da havde været paa det rene med, at det var rigtigt, hvad der var sket.

Maa jeg saa endvidere sige, at det jo er rigtigt, hvad den ærede Ordfører omtalte, at den vedkommende kunde blive i Gendarmerikorpset, men han mente, han ikke kunde staa sig derved. Saaledes udtaler han sig i sit Andragende, og saaledes har han udtalt sig paa forskellige Steder, men dette har en bestemt Sammenhæng, og det er denne, at man sagde til ham: Kommer Du i Gendarmerikorpset, maa Du ikke paatage Dig noget som helst privat Arbejde udenfor Kasernen. Det sagde man til ham, men det sagde man ikke til to af hans Kammerater; de

kunde godt have Lov dertil. Det staaer endnu uoplyst, hvorledes det hænger sammen, men saaledes er Forholdet, det ved jeg fra Breve derovre fra. Naar den højtaerede Minister stadig synes, at det er saa forfærdeligt, at der var truffet denne Aftale mellem den tidligere Finansminister Brun og mig, vil jeg dog mene, at det er mere kedeligt, at en Minister fremsætter et Tilbud, der ikke holdes, end at andre tage imod det.

Finansministeren (Brandes): Jeg har for det første nogle Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem for Thisted Amts 1ste Valgkreds (Nørhøve). Det forekommer mig, at det ærede Medlem sagde, at han kunde ønske at faa oplyst af det ærede Medlem fra Helsingør, hvilke hemmelige Aftaler der var truffet af mig. Jeg maa dog gaa ud fra, at det ærede Medlem ikke dermed sigter mig for at have truffet nogen som helst hemmelig Aftale. Jeg har ikke truffet nogen hemmelig Aftale om dette eller noget som helst andet Anliggende af lignende Art, men jeg antager, at det ærede Medlem har brugt et Udtryk, som ikke var ganske overensstemmende med det, det ærede Medlem tænkte paa. Det ærede Medlem vilde vel blot have det ærede Medlem fra Helsingør til at sige noget mere end de vage Ord, hvori han udtrykte sig, da han ikke har noget at holde sig til.

Til det ærede Medlem fra Helsingør skal jeg sige, at han er galt inde paa denne Sag, naar han tror, at Finansminister Brun kunde have givet Manden 500 Kr. Hvorledes i Alverden skulde han have kunnet give Andrageren 500 Kr.? For at kunne gøre dette, maatte han først have en Bevilling, og for at faa Bevilling, maatte han have søgt Rigsdagen, og der maatte gives en Motivering af denne Bevilling. Jeg gad vide, hvilken Motivering denne Bevilling skulde have faaet, hvis den virkelige Motivering var den, som det ærede Medlem fra Helsingør siger, at den skulde være, nemlig at en eller anden Mand ikke skulde faa det kedeligt. Jeg tror ikke, man vilde have søgt en Bevilling til nogen som helst paa den Konto, at det var, fordi en Mand skulde have det mindre kedeligt, end han ellers vilde faa det, hvis visse Ting bleve oplyste. Det ærede Medlem ser galt paa hele denne Sag. Jeg er overbevist om, at det ærede Medlem har megen Medlidenhed med den paagældende Andrager og mener, at der er begaaet Uret imod ham, og nu mener